

Efter hvad jeg her har sagt, indser jeg ikke, hvad den højtærede Minister har opnaaet ved den Maade, han svarede paa mine Bemærkninger i Gaar. Han har ganske vist opnaaet en Effekt ved eftertrykkeligt at tilbagevise Beskyldningen for, at Danmark havde betalt en Pris for Traktaten, der laa udenfor Traktaten; men da denne Beskyldning end ikke er antydet af mig, kunde den højtærede Minister ogsaa have sparet sig sin Tilbagevisning. Ud over det synes jeg ikke, han har opnaaet noget, og jeg tror, at mange ville finde, at den højtærede Minister vilde have indlagt sig mere Fortjeneste, om han havde svaret forleden Dag i Landstinget, da Forespørgselen der var for, i Stedet for at han der tav stille. Saa kunde den højtærede Minister maaske uden Skade have talt i Gaar.

Trier: Inden Forhandlingerne slutte, ønsker jeg som Udtryk for min Mening om, hvad Hensynet til vort borgerlige Livs Sundhed og selve Ministeriets Velfærd kræver, at opfordre Ministeriets Chef til med fast Haand at udskille den Del af sit Kabinet, hvis Forbliven der vil i den offentlige Bevidsthed Landet over udenfor Regeringspartiet og, saa vidt jeg skønner, indenfor det, kaste det Skær over Regeringen som Helhed, at den holder Haanden over en Administration, der i sit Væsen paa afgørende Punkter er et reaktionært og i sin Fremgangsmaade et vilkaarligt personligt Regimente. Jeg anser Justitsministerens Afgang for uafviselig nødvendig, hvis ikke for meget skal staa paa Spil. Hans Forbliven ved Magten vil virke demoraliserende i Befolkningen, i Ministeriet og i Rigsdagen. Det er mit Resultat af 6 Aars Iagttagelse.

Justitsministeren (Alberti): Det høje Ting vil forstaa, at jeg paa dette Tidspunkt af Finanslovens Behandling vil søge at fatte mig i den størst mulige Korthed, uagtet jeg selvfølgelig maa erkende, at jeg ikke har saa faa Bemærkninger at svare paa.

Det ærede Medlem for Aarhus nordre Kreds (Sabroe) udtalte sig i Gaar Aftes om adskilligt, men dog meget lidt om det Spørgsmaal, som han drog frem her i Salen ved denne Lejlighed, og som han drog frem ved Møder rundt omkring i Jylland i den forløbne Sommer. Derimod talte han en hel Del Ting om Flakkebjerg og Forstander Mortensen, om Ansættelse af Bestyrere for Opdragelsesanstalter,

gamle Ting, som han har talt om tidligere og nu gentog. Jeg skal derfor ikke komme ind paa nogen Imødegaelse af det ærede Medlems Udtalelser. Jeg tror, at det vil være rigtigt, som jeg allerede har antydet, da jeg tidligere havde Ordet, ganske rolig at afvente de Oplysninger, der komme frem ved Undersøgelsen i Hebronsagen. Da vil det vise sig, hvad der er at lægge Bestyrelsen af „Hebron“ til Last, og hvad der er at lægge det ærede Medlem til Last.

Den Bemærkning, det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds (Martin Olsen) gjorde angaaende Russerne, stemmer, saa vidt jeg kan skønne, i Hovedsagen ganske nøje med, hvad jeg udtalte, da jeg omtalte denne Sag.

Det ærede Medlem for Ringsted (Zahle) talte jo om den kongevalgte Landstingsmand Hansen, men paa et enkelt Punkt nær var det i Virkeligheden alt sammen Gentagelse af, hvad han tidligere har sagt, og som jeg har haft Lejlighed til at imødegaa. Det eneste ny, som det ærede Medlem kom frem med, var, at Naalemager Hansen var bleven ført som Vidne den 4. Februar 1907, det stod at læse i „Aalborg Stiftstidende“ og „Nordjyllands Social-Demokrat“. Men naar Naalemager Hansen er ført som Vidne i Februar 1907, hvorledes skulde saa den Vidneforklaring, han har afgivet, og de Forhold, der derved maatte være oplyste — jeg skal slet ikke udtale mig nærmere om Betydningen af Vidneforklaringen — kunne have paavirket enten Konseilspræsidenten eller mig i April 1905, næsten 2 Aar før, da Udnævnelsen til kongevalgt Landstingsmand fandt Sted. Jeg læser hverken „Aalborg Stiftstidende“ eller „Nordjyllands Social-Demokrat“, jeg har indtil dette Øjeblik været i lykkelig Uvidenhed om, at der har staaet noget saadant i disse Blade. Den højtærede Finansminister læser dem heller ikke, og det gør han maaske vel i.

Det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger) rettede nogle Spørgsmaal til mig, som jeg skal besvare ganske kort; om man kan blive fri for Afsoning ved at præstere en Lægeattest? Ja, naar denne er udstedt under saadanne Omstændigheder og er af et saadant Indhold, at der ikke er nogen Grund til at sætte den til Side. Om det gaar saaledes til, at den paagældende møder, og Fængselslægen undersøger ham, og han bliver indlagt paa Sygehuset? Dertil skal jeg svare, at saaledes gaar det i mange Tilfælde, ikke just saaledes, at han bliver indlagt paa Sygehuset, thi viser det sig, at han ikke kan